

OTTEITA LEHTIARVIOISTA:

Ote kirja-arviosta (Elina Saksala: Sakari Kukko, Kaiken Maailman Pelimanni):

Kuka toi maailmanmusiikin Suomeen ja Eurooppaan ennen kuin koko termi oli edes käytössä? (se tapahtui "vasta" 80-luvulla). Minkä suomalaisyhtyeen keikkamäärä Saksassa liikkuu suosituimpien rock-bändiemme tasolla? Kuka suomalaismuusikko on esiintynyt viidessä maanosassa ja monissa kaupungeissa paikallisten yhtyeiden joskus pitkäaikaisenakin jäsenenä?

Konevitsan kirkonkellot alkaa olla kansallisomaisuuttamme, klassikko, josta nauttivat jopa Pispalan mummot, jotka muissa yhteyksissä inhoaisivat Hasse Wallin kitarointia sydämensä kyllyydestä. Tässä tuo raivokas, free-pohjainen kitarasoolo ei häiritse edes heitä.

Säveltäjä-multi-instrumentalisti Sakari Kukko toi ensimmäisenä *eurooppalaisena improvisoivana jazzmuusikkona* m aailmojen, eri maanosien, kansallisuuksien ja heimojen musiikkikulttuureja jazziin. Koko yhdistelmän ensimmäinen pioneeri oli 1950-luvun lopulla jazzia mullistaneen **Ornette Colemanin** Quartetinjamuutokinfreejazz-muusikkonapidetty(tuolloinen)kornetisti**D onCherry** .(TimoVähäsilta, Jazzrytmit 12.12.2018)

Tässä koosteessa on arvioita pelkästään tältä vuosituhanelta. Vanhempia löytyy mm. HS:n arkistoista.

VIRRET (2001)

(Kyseessä lienee vuosituhanen myydyin jazzlevy maassamme)

Tänä vuonna on juhlistu suomalaisen virsikirjan 300-vuotisjuhlaa. Parhaan syntymäpäivälahjan sille on tehnyt yllättäen saksofonisti-huilisti Sakari Kukko. Hän on keksinyt, että suomalainen virsi taipuu vapaaksi jazziksi, jossa soivat suru ja riemu, armo ja hartaus.

Heti perään on myönnettävä, ettei tuore albumi Virret ole ihan ensimmäinen valtaus tällä jazzin vähän koluamalla mantereella.

Yhdysvalloissa niin Archie Shepp ja Horace Parlan kuin Charlie Haden ja Hank Jones ovat avanneet omat virsikirjansa, ja Jan Garbarek Norjassa on fuusioinut musiikkiinsa myös virsiaineksia. Meillä niiden parissa ovat askarrelleet ainakin Juhani Aaltonen, Paroni Paakkunainen, Esa Pethman ja Heikki Sarmanto.

Mutta yhtä punnittua, samanaikaisesti uskollista ja vapaasti tulkittua lopputulosta en ole ennen kuullut kuin Kukon.

SAKARI KUKON OMALLA pitkällä soittouralla Virret on samalla merkittävä paluu jazziin. Hänen ensimmäinen suuri keksintönsä oli neljännesvuosisata sitten syntynyt Piirpauke, joka yhä etsii jazzin, popin ja kansanmusiikkien leikkauspistettä. Se oli suomalainen maailmanmusiikki-ilmiö, joka nopeasti saavutti myös kansainvälistä mainetta, kauan ennen väärtinöitä ja pohjosia, ja samalla etääntyi alkuvuosien jazzillisesta klangista.

Virret muistuttaa siitä, mikä viime vuosien Piirpauke-levyillä ja -keikoilla on jäänyt melkein taka-alalle: Kukko on jazzmuusikko ja väkevä solisti, jonka saksofonissa on jylhä, kylmiä väreitä puhkuva saundi ja huilussa hengästyttävä ketteryys. Hän on yhä yksi harvoista puhaltajistamme, jolla on ehdottoman tunnistettava oma äänensä.

Se pääsee nyt kerrankin oikeuksiinsa. Samalla on helppo ymmärtää, kuinka lyhyt matka on kansanmusiikista virsiin. Levyllä mukana oleva ruotsalainen kansansävelmä Taalainmaan karjamajoilta voisi olla ruotsalaisesta virsikirjasta! Ja ovathan virret 361 (Koska valaisee kointähtönen) ja 621 (Matkamiehen mieli palaa) tai nykyisestä virsikirjasta poistettu Jo vääritys vallan saapi pohjaltaan kansansäveliä.

Niin virret kuin kansanlaulut ovat muistimme perimmäisen sopukan yhteistä kerrostumaa, alkumusiikkia jota tuskin edes Kuningas Alzheimer onnistuu meistä tappamaan.

MITEN KUKKO sitten virsiä levyllä työstää? Perusvaihtoehtoja on kaksi. Se helpompi, garbarekmainen, on kierrättää ja varioida näitä tuikituttuja melodioita, nojata niiden sointupohjaan, rakentaa omia B- ja C-osia sekä kasvattaa kauniit sävelkulut kliimaksiin.

Toinen menetelmä on esitellä teema kertaalleen - ja hypätä sen jälkeen vapaaseen pudotukseen!

Jälkimmäiseen kastiin kuuluvat improvisaatiot tarjoavat lopulta ne huimimmat hetket. Niissä kyse ei ole vain Kukon taidosta liittää nousevien ilmavirtausten ja vapaan pulssin viemänä, vaan koko kvartetti - pianisti Samuli Mikkonen, basisti Ulf Krokfors ja rumpali Mika Kallio - näyttävät suurenmoiset kykynsä ja monipuolisuutensa.

Ja vaikka parhaimmillaan kaikki virren ulkoiset kahleet välillä katkaistaan, itse virren hartaus, kauneus ja tenho eivät koskaan katoa.

Tämä levy ei todellakaan ole tarkoitettu vain jazzfanaatikoille! Virret voi kuulla ja ottaa vastaan jokainen matkamies maan. (Heikki Hellman, HS 18.12.2001)

PIIRPAUKE JAZZ HAPPENINGIN AVAJAISISSA TAMPEREEN KLUBILLA TORSTAINA

Live-puolen hoiti uusimman kokoonpanonsa esitellyt Piirpauke.

Monia kausia elänyt maailmanmusiikin pioneeriryhmä nousi taas aallonharjalle viimevuotisella Kolilla. Albumi pysyi world-music-listojen kärjessä useita viikkoja. Vaikka kokoonpano on siitä hiukan muuttunut, käyrä on yhä nousussa. Sextetiksi kasvanut bändi oli hirmuisessa iskussa. Happeningin samanhenkisillä ulkomaalaisilla vierailloilla on tekemistä samaan yltääkseen. Kahteen encoreenpäättynyt setti sisälsi oivia löytöjä Kukon vanhimmista sävellyksistä.

Varsinkin 'Tiibetiläinen kevätlaulu' oli silkkää murhaa. (Aamulehti 5.11.2011) Jussi Niemi)

Seuraavat arviot koskevat Sakari Kukko & Humbalax-yhtyeen 30.11.2011 ilmestynyttä 'Paratiisi'- cd:tä:

-Ensijärkytystä ei voi välttää, mutta lopulta homma toimii yllättävän hyvin. Muulloin niin synkkinä laahaavat laulut nousevat uusiin, iloisen svengaaviin ulottuvuuksiin. (Helsingin Sanomat 30.11.2011 -Mari Koppinen) -Esimerkiksi Baddingin Paratiisi tai vanha kansanlaulu Kullan ylistys eivät ole koskaan kokeneet näin rytmistä käsittelyä. Yli kymmenhenkisen yhtyeen värikäs soitto on muutenkin hienoa kuultavaa läpi levyn. (Savon sanomat 7.1.2012 -Mikko Siltanen) -Humbalax-orkesterin työstö on mukavan täyteliäistä, ei kuitenkaan ylitäyteen pakattua. Suonpään Ilari kumppaneineen on tehnyt erinomaista ääniteknistä lopputulosta, sillä vaarana olisi ollut todellinen sekametalisoppa, mutta nyt kaikki pelittää hienosti. -Soittokunnasta on oikeastaan turha nostaa ketään sen kummemmin esille. Kaikki osaavat pestinsä erittäin ammattitaitoisesti. Taustalla täydennystä soittava trumpetisti Louhivuori ja pasunisti Castaneda ovat maukkaita "lisiä" kokonaisuuteen. -Kokonaisuuteen, joka soljuu hitaammissa kappaleissa mukavan rauhoittavana ja letkeänä, perkussio-osaston monitahoisesti

rytmittämänä... syttyäkseen tiivisrytmisen palavaksi "humppapoljennoksi" nopeutuessaan. -Entäpä jazznäkökulma - onko sitä mukana? On toki... sekoittuen etnorytmeihin... pulpahtaen välillä pintakelluntaan... kuinka itsekukin sen haluaa tulkita...-Levyn pääsisältönä olevat suomalaiset traditionaaliset kansanlaulut osoittautuvat siis erinomaisiksi lähtöpohjiksi mbalaxille. Kukon ja Humbalaxin käsittelyssä niistä on syntynyt erinomaisia kansainvälisiä teemoja. (Jazzrytmit 9.1. 2012 -Osku Rajala)

-Skönsjungande Sheila Surban lyckas förmedla en känsla av finsk melankoli i sin engelskspråkiga version av En voi sua unhoittaa. (Hbl 25.1.2012-Ole Nerdrum) - Kukko, Youssun N'Dourin bändeissä soittanut Rene Diallo ja kumppanit ovat niin eläviäisiä musikantteja, että heidän näpeissään Minun kultani kaunis on ja Lauantaki-ilta svengaavat väkisinkin. Oolannin sodasta muunneltu Suomen leijonat avaa vaihtoehdoisen näkövinkkelin taannoisen kiekkokullan juhlintaan. Iloisen irrottelun lomassa Sheila Surbanin laulammat Aamulla varhain ja Karjalan kunnalla venyttävät kaihon ja kaipauksen sietämättömän rajamaille.-Sakari Kukon mukaan Humbalaxin on tarkoitus tehdä kompleksista mblaxia tutuksi suomalaisille. Paratiisi onnistuu tehtävässään mainiosti. Yhtä lailla se muistuttaa kotikutoisista kansanlauluista vieraantunutta maailmanmusiikin matkailijaa siitä, etteivät nämä sävelmät ole ihan sattumalta siirtyneet sukupolvelta toiselle. (Soundi No:1 2012 -Pauli Kallio) -Levy osoittaa sinänsä, miten hyvin maahanmuuttajamusikot ovat sisäistäneet suomalaisen musiikkikulttuurin. Myös se tulee todistettua, että humpasta voi taivuttaa mbalaxia.-Musiikillisia herkkupaloja ovat Sheila Surbanin mahtipontisesti esittämä Aamulla varhain, kaihoisesti tyylittelevä Karjalan kunnalla ja herkästi henkäilemä Käen kukkuessa. (Kansan Uutiset 7.1. 2012 -Jouko Huru) -Esimerkiksi eksoottisella suomenkielellä esitetyt Rauli "Badding" Somerjoen Paratiisi sekä Karjalan kunnalla pulppuilevat perin originellisti. (Ilkka 23.1. 2012 -Juha Seitz) -Kuhmolaistunut Kukko on kerännyt ympärilleen kansainvälisen mamu-ensemblen, jonka kera suomalainen kansanlaulu ja senegalilainen mbalax fuusioituvat yhdeksi ja totta vie toimivaksi musiikilliseksi mekkalaksi. Humbalax-ryhmän aikaansaama imu säilyy läpi koko hoidon. Senegalista muuttaneet ja muutamat täällä syntyneet saavat aikaan tanssihermoa kutkuttavan meiningin, jonka yllä kuullaan niin linjakasta laulantaa kuin jazzinsukuista solistista instrumentaaliakin. Teemat vedetään toki tunteella ja tosissaan, mutta muunnelmissa kukkii myös huumori. Solistit kyllä klaaraavat suomenkielen hienosti. Sen minkä aksentin aitoudessa häviävät, tulkinnan sielukkuudessa takaisin ottavat. Ja ylikin. Sheila Surbanin Karjalan kunnalla tai aamulla varhain on hellyyttävä yhdistelmä, eikä paljoa jää jälkeen Meissa Niangkaan Baddingin pystyttämässä Paratiisissa kulkiessaan. (HIFI maailma 2/2012)

-Paratiisi-levyllä Kukko on yhdistänyt voimansa pääasiassa senegalilaistaustaisten suomalaisten kanssa ja tuloksena on hauska symbioosi humbalax-suomalaisen humpan ja länsiafrikkalaisten mbalax-rytmien sekoitus. Tai jos ollan tarkempia niin ei humpan vaan kaikkein tutumpien suomalaisten kansanlaulujen ja svengaavien mbalax-rytmien yhdistelmä. Ja hei- homma toimii! ---ulkomaalaistaustoistaan huolimatta laulajat selvittävät suomen kielen äänteet hyvin arvosanoin. (PELIMANNI-kansanmusiikin aikakauslehti 1/2012) -PARATIISI YHDISTÄÄ MAINIOLLA TAVALLA SUOMALAISEN JA SENEGALILAISEN

MUSIIKKIPERINTEEN. Paratiisi-levy paljastaa, että melankolinen suomalainen perinne-iskelmä ja senegalilainen mbalax-musiikki ovat kuin samasta tuomesta-tai baobab-puusta - veistettyjä. Samalla levy tuo julki viestiä monikulttuurisesta Suomesta: suomalainen musiikki ja kulttuuri eivät ole pelkästään "kantasuomalaisten" omaisuutta. Sakari Kukko ja Humbalax ovat löytäneet tuttuihin lauluihin aivan erikoisia ja viehkolla tavalla teräviä kulmia. Rauli 'Badding' Somerjoen ikisuosikki Paratiisi on kääntynyt mandingon kielelle, ja laulaja Meissa Niangin tulkinnassa on sellaista hersyvää iloa, jossa muutamat tavoittamatta jäävät äänet vain kohottavat tunnelmaa. Polyrytmisen sovituskkin on jotain aivan uutta. Paratiisilla kuullaan myös trditionaaleja kuten Karjalan kunnailla, Aamulla varhain ja vastustamattomaksi tanssipalaksi sovitettu Kullan ylistys, jonka tekstiä tulkitsee omalla viehkolla ääntämyksellään Ismaila Sane.--- Paratiisi on moneen suuntaan rönsyvä ja viehättävällä tavalla viimeistelemättömän kuuloinen levy, josta saattaa ensi kuulemalla välittyä vähän kaoottinenkin tunnelma. Kuuntelukertojen myötä paljastuu, että kyseessä on yllätyksellinen ja tarttuvuudessa veroistaan hakeva levy suomalaista ja senegalilaista musiikkia. (SUOMEN KUVALEHTI 2.3.2012)

Piirpauke Ilo-cd (julk. marraskuussa 2012):

-Ja vanhakin nyt nuortuu. Ilo on lähes 40-vuotiaan Piirpaukkeen vetävin ja pätevin levy sitten multaisen 1970-luvun. Varsinainen neronleimaus on kolmiosainen Rondo. Se on ensilevytys suomalaisen C.L. Lithanderin (1773-1843) pikkusievästä sävelteoksesta, joka alla sykkivät nyt Ismaila Sanen bongot ja yllä kisailevat Kukon huilu sekä Kalevi Louhivuoren mariachi-trumpetti.'

Ilari Tapio (Satakunnan Kansa 3.12.2012) -Jos Piirpauken maailmanmusiikillis-jazzillinen fuusio oli 1970-luvulla aikaansa edellä, nykyään se ei näytä tunnustavan minkään ajallisten, maantieteellisten tai tyyllisten rajalinjojen olemassaoloa. Ilo leijailee vaivattomasti Mozartin vuosisadalta nykypäivään, Tiibetistä Kreikkaan ja Suomesta Intiaan. (Pauli Kallio, Soundi 30.12.2012) -Kukko ja Piirpauke on saanut läjitettyä hienon annoksen maailmamusiikkia... klassisesta jazziin... osin kaikkea siltä väliltä. Jälleen kerran mahtavalla intensiteetillä... ehkä osin hieman tasasoittoisempaa kuin ennen, mutta mahtavana rytmipaketina. Louhivuoren mukaantulo on antanut yhtyeelle hienon suoneniskun. Hänen taiturimaisuus nostaa levyn itseisarvoa kovasti. Kuten myös nuoruus, sillä "vanhojen pierujen" soittokin saa lisähaastetta ja mahdollinen ajanpatinakin karisee pois nuoren "haastajan" astuessa kehiin... sama pätee myös kitaristi Nicolas Rehniin... Kun nuoruus ja kokemus kohtaavat lopputulos on ainakin tässä tapauksessa ainakin erinomainen asia. Sinänsä Kukon eväskontin peruseväävät ovat jo aikalaisen vanhat, mutta maistuvat kuitenkin edelleen hyviltä. Nyt leivän päälle on eri ikäpolvien myötä tulossa uutta päällistä. Se on hyvä asia...

Kukko itse on elementissään multi-instrumentikkona. Huilu ja saksofonit toimivat edelleen sielukkaan intensiivisesti. Ismael Sane on tuttu ja turvallinen. Muutama läpytysirtiotto kruunasi hienon perkussiotyön. Kuten tuttu vokalisointi. Iskuryhmän toinen jäsen, Rami Eskelinen teki myös hienoa taustatyötä. Yhteisteistahditukset Sanen kanssa olivat herkullista rytmimassaa. Eerik Siikasaari osoitti taituruutensa bassoeliittiin kuluvana paksukielisen taitajana.

Tasapainoista työstöä rytmilajista riippumatta. Nuorisoketjun Louhivuori sai paljon tilaa. Kiitti luottamuksesta ja pisti levyille mahtavan makoisan annoksen osaamistaan. Kuului sooloiheen tämän levyn ehdottomiin sielun luojiin. Kitaristi Rehn jäi välillä aikalailta rytmimassan jalkoihin, tosin yhtenä hienona osana sitä. Muutama makoisa irtiotto ja esilletulo kruunasivat hänen osaamisensa. (Osku Rajala, Jazzrytmit 1.1.2013) Etnon ja jazzin veteraani, multi-instrumentalisti Sakari Kukko ottaa nykyään Piirpaukestaan ilon irti. Parhaiten se tuntuu onnistuvan soittajia jatkuvasti vaihtelemalla ja samalla sukupolvia sekoittamalla. Nirvathi Sukathan musiikki innostaa muusikoita hervottomiin rytmijuhliin. Piirpauken perinpohjainen rajattomuus tulee joka tapauksessa komeasti todistetuksi. (Pentti Ronkanen Savon Sanomat 29.12.2012) -Piirpauke tutki Koli-albumillaan (2010) suomalaista kansallisromantiikkaa jazzin ja folkien työkaluin. Iloa yhtye suuntaa kotimaisten aineksien ohella mm. Tiibetiin, Senegaliin ja Kreikkaan, joiden musiikilliset vivahteet kokevat viehättävän piirpaukemaisia kauneusleikkauksia. Vaikka matkailu maailmalla tuottaa nautintoa, katajaisen kansan perintö loistaa albumilla kirkkaimpana. Oskar Merikannon Sibelius-vaikutteinen Improvisaation äityy tyylikkäästi jylhän mietiskeleväksi. Jälleen kerran Sakari Kukko ahkeroi instrumenttiansa parissa. Taituri käsittelee persoonallisesti huiluja, saksofoneja, sähköpianoa, gongia, juutalaista harppua sekä muita soittimia. (Juha Seitz, Ilkka 31.12.2012) -Den här gången kryssar Piirpauke mellan klassiskt och världsmusik. Under ledning av galjonsfiguren Sakari Kukko (blås, klaviatur) har otaliga Piirpauke-sammansättningar visat sin skicklighet inom en krävande och bred repertoar. Flera av bandets senaste plattor har visserligen lyst med virtuositet, men själva udden i musiken har ofta uteblivit. Men nu med Ilo serverar Kukko och gänget en framfusig och överraskningsfylld helhet. Nykomlingarna Nicolas Rehn (gitarr) och Jorma Kalevi Louhivuori (trumpet, flygelhorn) blåser ny energi i bandet. (Ole Nerdrum, Hbl 6.3.2013) -Tsaikovskin säveln flirtaillessa senegalilaisen, intialaisen tiibetiläisen ja kreikkalaisen perinteen kanssa syntyy säkenöivää maailmanjazzia. (Jussi Niemi, Aamulehti, Kainuun Sanomat 24.12.2012 -'vuoden levyt')

- lisäksi mm. joulukuun Pelimanni-lehdessä oli levystä ansiokas arvio.

-Piirpauken hirmuiset seikkailut maailmanmusiikin viidakoissa ovat jatkuneet pian 40 vuotta. Ilo-albumin myötä yhtye näyttää terästyneen tavallista jäntevämpään iskuun. Soitossa on uutta iloa ja kunnianhimoa. Myös muutama vuosi sitten uusittu kokoonpano on vahvistusten myötä tiivisty- nyt. (Jukka Hauru HS 5.4. 2013)

Valo-cd
2013

Kukon virsikvartetti kirkastaa pimeyden Suomalaisen virsikirjan juhlavuodeksi valmistunut Virret ei jäänyt onneksi yksittäiseksi irtiotoksi, ja nyt Kukko puhaltaa uskonnolliseen materiaan vapaata henkeä ehkä vielä ylentävämmiin. Tunnustellen alkava Valo muistuttaa jälleen, kuinka

väkevästi laulava saksofonisti Kukko on vapautuneimmillaan, vaikka levy ei ole hänen solistinen egotrippinsä. Kouliutunut kvartetti – uutena pianistina myös harppua soittava Iro Haarla – on musiikin palveluksessa. (Harri Uusitorppa HS 8.1.2014) -Levykokonaisuus on erinomaisen hienosti toteutettu ja soitettu. Se henkii soittajien täydellistä paneutumista soittamansa materiaalin sisältöön myös tunnetasolla. Kun levy on myös teknisesti erinomaista laatua, ei voi muuta kuin kumartaa sen toteuttajille ja RockAdillolle. (Osku Rajala, Jazzrytmit 2.12.2013) Piirpaukkeesta tuttu saksofonisti-huilisti Sakari Kukko on antautunut taas hengen vietäväksi ja puhaltanut uuttakin henkeä sävelmiin, joiden ajat ja paikat ulottuvat 1540-luvun Ranskasta suomalaisiin kirkkosaleihin ja vuoden 1938 virsikirjaan: Kirkasta, oi Kristus meille . (Ilari Tapio, Satakunnan Kansa, 23.12.2013) Valon soitto on hetkittäin sen verran rajua, että leppoisaksi joulun taustamusiikiksi levy ei oikein sovi, mutta keskittyminen maksaa vaivan. Kvartetin spirituaalisessa käsittelyssä virret ja blues todella syleilevät toisiaan. (Erik Ahonen, Aamulehti 24.12.2013) Sakari Kukolla on kyky tehdä musiikkia, joka koskettaa syvältä-jos hän vai niin haluaa. Valo on tässä mielessä parasta ja koskettavinta Kukkoa. Lopputulos, viisitoista kappaletta, takaa sen, että henki ja tunne ovat vahvasti läsnä. Kappaleet on toteutettu vahvalla tunteenpalolla

lopputuloksen ollessa hohdokkaan sävykästä ja monipuolisen kaunista. Se on jazzia, mutta se o

n myös paljon muuta. (Salon Seudun Sanomat 21.12.2014)

Helleaalto sateen keskellä
Konserttiraportit
Jazzrytmit Kirjoittaja: Timo
Vähäsilta

02.06.201

4

Toukokuun loppupuolen ilta. Lämpömittarissa noin +6 celsiusta ja vettä tulee taivaalta. Ulos kun katsoo, vaikuttaa aivan syksyltä. Onneksi sentään sisällä on lämmin, ja hellettä pukkaa. Liekö sitten Sakari Kukon uuden kokoonpanon nimi loppujen lopuksi Helle, se jäi epäselväksi klubi- isännän sekavan alkupuheen jäljiltä. Mutta ainakin Kukko kumppaneineen tarjosi miellyttävää afrikkalaista lämpöä senegalilaisten soittokumppaniensa myötävaikutuksella.

Länsi-Afrikan rytmit lähtivät vauhdilla käyntiin Kukon svengaavalla kosketinsoitinintrolla, ja hetkeä myöhemmin Ndioba Gueye rävytti sellaisen sähköbassosoolon ettei paremmasta väliä. Melkoiseksi virtuoosiksi osoittautunut Gueye piti koko setin ajan rehevää svengiä yllä rumpali Ousseynou M'Bayen komppiparina. Nämä kaksi miestä takasivat tanakat ja hyvin

kulkevat afrobeat-kompit muiden muusikoiden ja koko esityksen tueksi. Mika Mylläriä ei ole viime aikoina pahemmin kuultu juuri missään, senegalilaisen musiikin parissa vielä vähemmän. Hyvin hän kuitenkin oli sisäistänyt länsiafrikkalaisen rytmiiän ja muut sikäläiset kuviot ja tarjoili teemojen lisäksi vereviä sooloja trumpetillaan. Illan ehdottomasti parhaat makupalat tarjoili kuitenkin Meissa Niang. Djembe-rumpuineen hän vahvisti vielä lisää Gueyen ja M'Bayen ilotulitusmaisen värikästä ja vauhdikasta meininkiä ylläpitävää rytmiosastoa. Niangilla on kerrassaan upea lauluääni sekä ääniala ja lisäksi hän tuntee ja hallitsee perinpohjin senegalilaisen vokaalitraddition eri muodot. Hänen voimallinen ja vivahdeikas laulunsa ei varmastikaan jättänyt yhtäkään yleisön joukossa ollutta kuulijaa kylmäksi.

Vauhdikkaan ja hedelmällisen musiikki-illan primus motorina toimi tietysti Kainuusta lähtöisin oleva, mutta jo vuosikaudet ainakin puoliksi senegalilaistunut, nykyisin Espoossa asuva Sakari Kukko. Hän oli koonnut ja sovittanut illan ohjelmiston, jossa länsiafrikkalaisten sävellysten ohella kuultiin myös – yllätys yllätys – pari Selim Palmgrenin sävelaarteistosta kaivettua kappaletta. Kuinka ollakaan nekin saivat sellaiset senegalilaiset tulkinnat, että tuskinpa Palmgren olisi omia tuotoksiaan tuntenut. Kukko keskittyi lavalla bändinsä ohjaamiseen ja kosketinsoitinten käsittelyyn. Sinänsä vahinko, ettei tätä monien puhaltimien mainiota taituria kuultu kuin vain aivan lyhyesti sopraanosaksofonin kanssa. Hyvistä kosketinsoitinsooloista huolimatta. Rytmihäiriöklubi, Juttutupa 28.5.2014, Helsinki

Sakari Kukko, koskettimet ja sopraanosaksofoni; Mika Mylläri, trumpetti; Ndioba Gueye, basso; Meissa Niang, djembe ja laulu; Ousseynou M'Baye, rummut.

KONSERTIT Turun Sanomat 27.7.2015 Jaakko Mikkola:

Kuluvalta festivaalikesältä on jäänyt päällimmäiseksi mieleen Sakari Kukon veret seisauttava Shine on Me -soolo Ruisrockin Kingston Wall Freakoutissa.

MAAILMANMUSIIKIN KEKSIJÄ ON EDELLEEN SARJANSA
JOHTAJA

'Kyse on maailman musiikin varsinaisesta kummisedästä: Piirpauke on alusta asti ammentanut keittonsa ainekset vapautuneesti ympäri maailmaa eri kulttuureista, omaamme koskaan vieroksumatta, mikä juuri todistaa Kukon näkemyksen todellisen syvyyden.' 'Väkevämpää kosmista bluesia saa hakea, mutta ei löytää. Käytettyäni koko elemäni sen etsimiseen, puhun kokemuksesta.'

'Filippiiniläislaulaja Sheila Surban heittäytyi vaivattomasti suomalaisiin kansanlauluihin ja Kalevi Louhivuori todisti kuuluvansa kansainväliseen trumpettikärkeen.' 'Ismaila Sanen, Rami Eskelisen ja upean funkysti sähköbassoakin käsitelleen Eerik Siikasaaren huikea rytmiryhmä pääsi loistamaan niin saksofoneja, huiluja kuin pianoakin soittaneen johtajan jakelemissa vuoropuheluissa.' (Jussi Niemi, Aamulehti 20.9.2015)

Piirpauke H2Ö kesällä 2016:

'Kukon ilmaisu on vapautunut jo aikaa sitten genrekarsinoista tyyli poliisien tutkailun ulottumattomiin. Kaikenlainen musiikillinen sivistys summautuukin omintakeiseksi ja ainutlaatuiseksi soinniksi. Kukon ja hänen kokoonpanonsa sujuvuus miksata eriparisia elementtejä sulavaksi svengiksi on ilmiömäinen.' (Matti Komulainen, Turun Sanomat 24.7. 2016)

Sakari Kukko Global Messenger
Service

Joensuun konservatorion salissa 1.4.2017

'Etnovaiikutteisesta musiikistaan tunnetun Sakari Kukon rajoja rikkova Global Messenger Service debytoi lauantaina Joensuussa. Kyseessä oli aivan ainutlaatuinen konserttikonsepti, ja GMS:n vierailuun sisältyi jopa monikulttuurinen ja ekumeeninen keskustelutilaisuus. Mutta ennen kaikkea osakokonaisuuksien summa oli se, mikä teki tästä projektista niin poikkeuksellisen: maestro Kukon ennakkoluuloton muusikonmieli saattoi yhteen senegalilaisuusikoiden ja suomalaissoittajien kvartetit, jotka esittivät kainuulaisen pelimannin Rissan Lassin sävelmiin pohjaavaa materiaalia höystettynä maailman eri musiikkikulttuurien tyylipiirtein. Jopa kvartetien välinen dynamiikka oli kiehtovaksi kehitetty: länsiafrikkalaista mestarimuusikkoperinnettä edustaneet Meissa Niang, Ismaila Sane, Abdoulay Ndyaye ja Ousseynou Mbaye saivat seurakseen Mikko-Ville Luolajan-Mikkolan, Teemu Eerolan, Maarit Holkon ja Iida Vilhelmiina Sinivalon eurooppalaislähtöisen jousikvartetin.' (Jyri Ojala, Karjalainen)

Piirpauke Juju-cd
2017:

Denna gång ger sig Piirpauke bland annat på Erik Saties Gnossienne No. 4 ett välkommet balladavbrott på skivan och en högintressant melodi att njuta av. Jean-Philippe Rameau med full fräs och rockig komp är en kul knorr fast lite lösryckt i helheten. (Tove Djupsjöbacka, Hbl 18.10.2017)

Piirpauke Hali-cd

Så här underhållande har Piirpauke inte låtit sedan Laulu Laineilla för femton år sedan, skriver Ole Nerdrum.(Hbl:28.1.2019)

Kainuun Kukko kiekaisi jälleen sekamelskoineen uuden levyn. Nyt soitinyhtymän perustamisen 45. juhluvuoden avajaiseksi. Haliksi kaikelle kansalle. Ja kunnon rutistushan tuo Piirpaukeen uutukainen, nimeltään Hali, onkin. Vanhaa kunnon Piirpauke vyöryä, nyt hieman entistä lauluvoimaisempaan. Väkevä Kainuun korprien könsikäs, Sakari Kukko, on sekoittanut jälleen messevän herkullisen koosteen. Senegalista, Turkista ja Suomesta. Kantelettaresta, Sibeliuksesta, Merikannosta, Tynnilästä, Pokelasta, Coplandista, Bellmanista, Lindströmistä... ties mistä. Aidon perisuomalaisesti laulusanoiltaan, rytmitarjottimen ilotulituksen sekoittelussa.

...Vaikka voimasanojen käyttö on epäsovittava Suomessa kiellettyä, etenkin televisiossa, rohkeiden ilmaisten tunteiden Piirpaukeen ja vierailijoiden esityskokonaisuudesta: Perkeleen kova juttu!!!

Tyylisuuntapuritaanit kaivelkoot varvasvälejään ja mumiskoot omiaan, sillä nyt kyse on maailmanmusiikillisesta nautinnosta. Kovasta sellaisesta, jossa seilataan tyylisuunnasta toiseen, osin kai kolmanteenkin... hallitun riehakkaasti, mutta väliin tunnetta väräyttävän herkästi. Muunmuassa perisuomalaisesti Valto Tynnilä – Lauri Jauhiainen taisteluparin foxtrotin *Sinulle yksin* myötä... siis nykyisin humpaten. Tai hulvilipoika Kukon komeasti laulaman kansansävelen *Hippapilan* tuutilullatessa. Julmuutta henkivä Kukon laulutulkinta Marjatta ja Martti Pokelan kammottavasta *Tiibetin noidat* lastenlaulusta.

Kukko laulaa tällä levyllä kuudella eri raidalla. Yllätys ehkä monelle. Miehekkään rehevä äänrepertuaari toimii erinomaisesti tämän levyn säveltäjäjottimella senegalilaisten vastapainona. Hienoa yhteenpunontaa eri kulttuurien kesken. Kuten aina Piirpaukeessa. Toisaalta Kukko voisi toimia myös vara-Veskuna, sillä niin paljon hänen tulkintansa loirii Erk Lindströmin *Kalevala Bluesissa*... (Osku Rajala 18.3.2019)

...Aiemmasta tuotannosta poiketen tuore levy on vahvasti laulullinen. Kukon äänirepertuaarien vastapainona kuullaan useita muitakin vokalisteja. Levyn päättävään rohkeasti sovitettuun Finlandiaan filippiiniläisen Sheila Surbanin tulkinta tuo kauniin sävyn. Tunnelma levyllä on kepeä mutta samalla sopivan ristiriitainen ja vaikka vanha onkin nyt uusi, kuulostaa Piirpauke edelleen omanlaiseltaan...(Soundi: 4tähteä viidestä Virpi Suomi 6.5.2019)

...Kukko did not commit himself musically during the whole band existence. Like hardly any other Nordic musician, he knew how to overcome ethnological boundaries and combine diverse influences. Piirpauke always remained experimental and mixed elements of folk, world, jazz and progressive rock. This album was produced in the AMP Studios by Sakari Kukko himself. (JPC 15.3.2019)

Kingston Wall - ilta Helsingin Juhlaviikkojen Huvila-teltassa 27.8.2019:

...Eivätkä yllätysvieraat siihen jääneet. Kingston Wallin yksi rakastetuimpia biisejä on kaunis progeballadi *Shine on Me*, ja sitä ryydittämään saapui lavalle Sakari Kukko saksofoneineen. Kukolla on Piirpauken ja Punaisen langan kautta vahva yhteys Pete Wallin

isoveljeen, kitaristiässä Hasseen, joka muuten soittaa sen alkuperäisen Konevitsan kirkonkellojen ikimuistaisen kitarasoolon. Saken fonisoolot Shine on Messä olivat koko Huvila-illan eittämättömiä kohokohtia...(Demokraatti, Rolf Bamberg)

PIIRPAUKE FLAME-JAZZ RISTEILYLLÄ 26.1.2020 (Jazzrytmit 28.1.2020 Matti Komulainen):

Piirpauke päätti 16. Liekkijazzristeilyn reilun tunnin konsertillaan ennen Turkuun rantautumista. Ohjelma kattoi omien sävellysten lisäksi lainoja ja viittauksia eri aikojen sävelkerrostumiin. Mukana oli siten kaikkea Swedish Reggaesta Sibeliukseen (*Var det en dröm?*) ja Schubertiin (*Nacht und Träume*). Uuttakin musiikkia oli pelimanneilla matkassa.

Sakari Kukko oli hyvällä tuulella, kiitti tilaisuudesta saada soittaa merellisellä fetivaalilla ja kannusti yleisöä osallistumaan ilonpitoon. Ilmankos iso joukko irtautui istuimiltaan tanssimaan keikan loppupuolella.

Likemmäs puolen vuosisadan työhistoria näkyi ja kuului otteissa. Viisikko liukui sujuvasti ideasta ja aiheista toiseen fuusioiden sointiinsa kaikkea maan ja taivaan väliltä ilman genre-pantoja tai tyylilajiliekkaa

7.8.2020 julkaistu Sakari Kukko Afro Chamber & Strings 'Kainuu Casamance'-cd

-arvio Jazzrytmit-nettijulkaisussa 4.9.2020:

<https://jazzrytmit.fi/wp/s8-levyarvostelut/c29-levyarvostelut/sakari-kukko-afro-chambers-with-strings/>

-Soundi-lehdessä 8/2020:

<https://www.soundi.fi/levyarviot/levyarvio-etnoveteraanin-musiikissa-yhdistyy-suomalainen-kansanmusiikki-lansiafrikkalaiseen-traditioon-sakari-kukon-uusin-on-vivahteikas-musiikkimatka/>

FMQ:

<https://fmq.fi/articles/glorious-fusion-from-a-true-pioneer>

HBL:

<https://www.pressreader.com/finland/hufvudstadsbladet/20200923/281964610153737>

SUOMIJAZZ:

<https://suomijazz.com/levyarviot/2021/01/kukko-sakari-kainuu-casamance/>

RONDOLEHTI:

Kansanmusiikki 3/2020:

Sakari Kukko Afro Chamber & Strings

RockAdillo ZenCD 2175, 2020

Sakari Kukon Afro Chamber & Strings on riemastuttava pakkaus: Kainuulaisen pelimannin Rissan Lassin kuvitteellisesta matkasta Kainuun saloilta Länsi-Afrikkalaisen kyläjuhla-

bändin pelimanniksi kietoutuu hauska ja virtuoosinen matka, jossa Kukon / Rissan Lassin yksinkertaiset pelimannisävelmät muuntuvat matkalla tavattujen muusikoiden työstämänä melkoiseksi sekametalisopaksi. Viimeisen kappaleen (Kala-Balik) kyläjuhlassa mopo meinaa kappaleen nimen mukaisesti karata jo täysin käsistä - vaan ei kuitenkaan karkaa.

Levyä kuunnellessa ei voi olla tulematta hyvälle tuulelle: huumorin pilke silmäkulmassa bändi johdattelee kotikutoiset jenkanyrteet ja valssin pyörteet rytmijuhliksi, jotka luovat pohjan niin Meissa Niangin

huikealla laululle kuin kudoksesta esiin nouseville huilu-, foni-, balafon- ja kora-sooloille. Jousikvartetti tuo keitokseen vielä oman värinsä, Mikko-Ville Luolajan-Mikkolan viulun nousussa välillä muikeaan gypsy-jazz menoon.

Toivottavasti koronan jälkeisen kesän festivaalisuunnittelijat tarttuvat tähän orkesteriin: luvassa on musiikillista iloittelua isolla ilillä. Näen jo sieluni silmillä hurjaa afrojenkkää pyörivän villin massan kesäyön valossa....

Paul Silfverberg

